

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКОВНА ГАЗЕТА • UKRAINISCHE KIRCHENZEITUNG

РІК ВИДАННЯ • JAHRGANG 66

ЧЕРВЕНЬ • JUNI 2014 • Nr.11 (2895)

ЦІНА • PREIS • 1,50 EURO

Коли Ісус Христос сказав апостолам, що надходить час, в якому Йому буде треба їх залишити й відійти до свого небесного Отця, вони всі посумніли. Хоч Він і потішав їх тим, що відходить від них тільки на те, щоб приготувати їм місце в небі: «Хай не тривожиться серце ваше; віруйте в Бога й у мене віруйте. В домі мого Отця осель багато. І коли відійду й місце вам приготую, прийду знову й заберу вас до себе, щоб де я – і ви там були».

Але Його слова небагато потішили апостолів, бо вони не хотіли ні хвилини розлучатись з Христом. Тоді Христос запевнив їх словами: «Не полишу вас сиротами, прийду до вас». І ту свою обіцянку сповняє в Пресвятій Тайні Евхаристії. Він залишив їх тільки на коротенький час, щоб принестись у жертві своєму небесному Отцеві і таким способом задосить учинити Йому за наші гріховні провини, а нам усім відчинити – первородним і нашими особистими гріхами – закриті брами неба.

Ще перед своїм відходом, перед своєю хресною жертвою Ісус Христос на тайній вечері установає Пресвяту Евхаристію, чудесним способом стає серед апостолів і серед нас під видами хліба й вина. На тому полягає вяснення загадкових слів, що й самим апостолам були неясними: «Ще трохи й світ мене вже не побачить. Ви ж мене побачите, бо я живу й ви житимете. І пізнаєте того дня, що я в моєму Отці й що ви в мені, а я у вас». Тут криється оця чудесна приявність Христа серед нас, а також і в нас, після прийняття Його приявного в Пресвятій Евхаристії, у святому причастю. Утаений під видами хліба й вина, Він приходить до нас і живе в нас, дійсно сповняє свою обіцянку, а ми пізнаємо, що Він дійсний Бог, який перебуває в Отці,

ПИЙТЕ З НЕЇ ВСІ

Чаша, яку 2001 року Іван Павло II передав владіці Василеві Медвітові з думкою про використання її в Патріаршому Соборі, якого на той час ще не було. «Прийміть цю чашу, щоб, коли освятите храм, могли використовувати її для відправ Божественних Літургій», – сказав тоді Папа.

а разом і в нас, у наших душах, та ми перебуваємо у Ньому, як про те Він на іншому місці говорить: «Я виноградина, ви – гілки. Хто перебуває в мені, а я в ньому, той плід приносить щедро. Без мене ж ви нічого чинити не можете». Можливо, що після установа-

лення Пресвятої Евхаристії, коли апостоли почули Христові таїнственні слова: «І взявши хліб, віддав хвалу, поламав і дав їм кажучи: «Це моє тіло, що за вас віддається. Чиніть це на мій спомин. Так само взяв і чашу по вечері, кажучи:

«Пийте з неї всі, бо це кров моя (Нового Заповіту), яка за багатьох проливається на відпущення гріхів», вони зрозуміли, що Спаситель мав на гадці, коли давав їм їсти своє Божественне тіло й пити свою Пресвяту кров. Апостоли повинувались наказові свого учителя: «Чиніть це на мій спомин...», повторюючи те, що перед їхніми очима довершив Ісус, тобто освячуючи хліб і вино й перемінюючи їх у тіло й кров Господню. Таким способом вони мали Спасителя вже по всяк час між собою, який тільки на хвилину залишив їх, щоб довершити діло спасіння, на яке послав Його Отець; але негайно повернувся, щоб залишитись зі своїми улюбленими апостолами й учнями і далі вести дорогою життя.

Продовження на 2 стор. ►

XI

ЗРОСТАЄ НАПРУГА СЕРЕД ПРАВОСЛАВНИХ

Митрополит Переяслав-Хмельницький та Вишневський УПЦ (Московського Патріархату) Олександр (Драбинко) вважає, що захоплення озброєними росіянами храму УПЦ (Київського Патріархату) у селі Перевальному (Крим) може негативно позначитися на міжконфесійному мирі в Україні. Про це Владика написав на своїй Фейсбук-сторінці. Багато хто побоюється нині нової хвилі протистояння між УПЦ (МП) та УПЦ (КП). Неодмінно, акти насильства, подібні до того, який нещодавно росіяни вчинили в Криму, добавлятимуть нервозності обом сторонам, недовіри буде більше, з чого, в умовах російсько-української війни, безумовно радіють в Кремлі. Зростає також невдоволення серед частини духовенства УПЦ (МП), збільшується кількість тих, хто хотів би відокремитися від Москви через те, що УПЦ (МП) не підтримала демократичних перемін в Україні. Лист митрополита Олександра знаковий, оскільки двом православним Церквам не притаманно контактувати між собою... (А. Ф.)

«1-го червня 2014 р. на багатотраждальній кримській землі сталася подія, яка потен-

ційно здатна зруйнувати міжконфесійний мир в Україні. О 8-й годині ранку в с. Пере-

вальному Сімферопольського району озброєною групою, яка оголосила себе прихильника-

ми Московського Патріархату, був вчинений напад і погром у храмі Покрови Пресвятої Богородиці УПЦ (КП). В результаті акції вандалізму постраждала вагітна жінка та донька клирика храму, яка хвора на церебральний параліч. З огляду

на це, як Секретар Предстоятеля та архиєрей Української Православної Церкви (МП) заявляю наступне:

1. Дії осіб, що проникли до храму УПЦ КП та вчинили там акт вандалізму, порушують не лише закони України, на території якої стався цей прикрий випадок, але і вічні Божі заповіді, а отже усі, хто брав участь у цій ганебній акції, є злочинцями як з точки зору світського закону, так і з точки зору християнської етики та церковного права;

Продовження на 6 стор. ►

▼ ПИЙТЕ З НЕЇ ВСІ

▼ Продовження. Початок на 1 стор.

Ми чули й кожної неділі й свята чуємо слова освячення, може навіть деколи, а то й часто приступаємо до трапези Божої любові, але чи ми дійсно застановляємось над тим, що спонукало Христа Спасителя до установа тій тайни?

Уявімо собі Христа, який розказує апостолам про свій

недалекий відхід, про те, якою жорстокою буде Його мука й якою ганебною Його смерть на хресті. Як Він глядів довкола себе й бачив обличчя своїх учнів і апостолів, сповнених жахом. Але, крім того, як серцевідець, Він бачив також у кожного з них журу, що з ними станеться після відходу їхнього вчителя, що опікувався ними, наче рідна мати. Коли спитав їх: «Як я вас посилаю без калитки, без торби та взуття, хіба вам чого браку-

вало?». «Нічого» – відповіли. Так то Спаситель чудесним способом дбав про них, як посилав їх проповідувати й набирати, так сказати б, практики в голошенні слова Божого. Тому тепер, бачучи їхній страх і неспокій, запевняє їх, що їх не опустить. Тепер, хоч і в інший спосіб, залишиться з ними аж до другого приходу, як строгий Суддя на кінець світу. Цю правду голосить також і апостол народів св. Павло, хоч і не був разом з іншими апостолами під час установа тій Пресвятої Евхаристії, але перейняв її при помочі об'явлення від Христа-

Спасителя: «Я бо прийняв від Господа й передав вам: Господь Ісус тієї ночі, якої був виданий, узяв хліб і, віддавши подяку, розламав і сказав: Це моє тіло, воно за вас дається. Робіть це на мій спомин. Так само взяв і чашу по вечері кажучи: Ця чаша – Новий Заповіт у моїй крові. Робіть це кожного разу, коли будете пити, на мій спомин. Бо кожного разу, як їсте хліб цей і п'єте цю чашу, звіщаєте смерть Господню, аж доки Він не прийде...»

Те запевнення Христом про Його перебування під видами хліба й вина разом з апостолами та після вос-

кресіння сорокденне перебування з ними, запевнило апостолів повністю про Його Божество й про те, що Він дійсно буде з ними, хоч і в таїнственний спосіб. Ця віра в Христа і Його безупинну поміч так їх скріпила, що вони вже ніколи не сумнівались у Христоме перебування з ними. Скріплені вірою в Нього, їхнього Учителя й Господа, вони радо віддавали своє життя на свідцтво світові, що Христос дійсний Месія, Спаситель світу.

**о. д-р М.І. Любачівський,
з книги «Вірую
в єдиного Бога»**

НЕНАВИСТЬ РУЙНУЄ ЗСЕРЕДИНИ

Читаю Фейсбук, який заливає ненавистю. З обох боків. І ми, по український бік, інфікуємося ненавистю все більше. Чого варті смакування пострілу українського снайпера, який зносить півголови сепаратисту, чи щира радість рефрежиратору, повному трупів бандитів. Я не вірю, що захворівши на ненависть, ми зможемо збудувати Україну, про яку мріяли на Майдані. Ненависть руйнує і руйнує зсередини. Випалює, як напалм.

Не можна радіти смерті. Не слід зивкати до трупів. Смерть ворога – також смерть. А отже трагедія. Вимушене зло, але зло. Друзі, бережіться цієї страшної хвороби на ім'я ненависть! Бо вона сіє тільки смерть. А Україну відродить лише життєдайна сила.

Усім, хто плекає у серці ненависть до ворогів від того, хто мав моральне право плекати її більше за інших: «Я завжди знав, що глибоко в серці кожної людини живе милосердя й щедрість. Ніхто не народжується з ненавистю в серці до іншої людини через колір шкіри, походження чи релігію. Люди вчаться ненавидіти, і якщо вони можуть навчитися ненавидіти, то їх можна навчити й любові, бо любов входить у людське серце природніше, ніж ненависть. Навіть у найпохмуріші часи за ґратами, коли я і мої товариші були вже на межі, я помічав промінчик людяності в якогось з охоронців, можливо, лише на мить, але цього було досить, щоб я збадьорився й зміг іти далі. Людська доброта – це вогонь, що його можна сховати, але ніколи не загасити». (Нельсон Мандела. «Long Walk to Freedom»)

Геннадій Друзенко, з Фейсбука

З ПАПОЮ ФРАНЦИСКОМ ПРО НОВУ ЕВАНГЕЛІЗАЦІЮ

«Місійне перетворення Церкви» – таким є заголовок першого розділу першого Апостольського Напоумлення папи Франциска «Радість Євангелія». У ньому він заторкує такі питання, як необхідність вирушити в дорогу, виходити до світу, несучи йому благу вість, що вимагає певного душпастирського навернення, пам'ятаючи також і про необхідність рахуватися з загальнолюдськими обмеженнями.

Святіший Отець, насамперед, пригадає, що євангелізація є виявом слухняності Ісусовому дорученню: «Ідіть, отже, та зробіть учнями всі народи». «У Божому слові, – зауважує він далі, – постійно присутній оцей динамізм «виходу», який Бог прагне пробудити у вірних». «Іди, я тебе посилаю», «Підеш, до кого я тебе пошлю», – це Господні слова, звернені до пророків. І в наказі Ісуса «ідіть» бачимо «завжди нові виклики, які стоять перед євангелізаційною місією Церкви». А тому кожен християнин і кожна спільнота повинні збагнути, якого шляху від нього вимагає Господь, «але всі ми запрошені прийняти цей заклик: ви-

йти із власного комфорту, маючи відвагу досягнути всіх околиць, які потребують Євангельського світла».

«Радість Євангелія, яка наповнює життя громади учнів – це місійна радість», – пише далі Папа, підтверджуючи ці слова цитатами зі Святого Письма, зокрема, про сімдесят двох учнів, «які повертаються з місії, повні радості», Сам Ісус «радіє у Святому Дусі» через те, що Його об'явлення досягнуло найменших та убогих. Радість пережили перші навернені після проповіді у день П'ятидесятниці. «Ця радість є знаком того, що Євангеліє звичалося та приносить плоди. Але у ньому завжди присут-

ній динамізм виходу та дарування, виходу із замкненості у собі, прямування вперед та постійного поновного засівання, завжди у іншому місці», – зауважує Святіший Отець, вказуючи на приклад Христа, Який не затримується на одному місці, щоб краще пояснити Добру Новину чи вчинити додаткові чуда, але під проводом Святого Духа іде до інших сіл і міст.

«Слово має у собі такий потенціал, який ми не можемо передбачити, – додає наступник святого Петра. Євангеліє розповідає про зерно, яке після засіву само виростає, навіть тоді, коли землероб спить. Церква повинна погодитися з цією невлімовою свободою Божого слова, яке є дієвим у власний спосіб і в різноманітних формах, настільки різних, що часто не вкладаються у наші сподівання та розбивають наші схеми».

Радіо Ватикан

ПОДІЛЬНІСТЬ ТІЛА ХРИСТОВОГО

ЧИ МОЖЛИВЕ, ЩО ТІЛО МАЄ ТАКУ АКТИВНІСТЬ, ЩОБ ІСНУВАТИ В БАГАТЬОХ МІСЦЯХ, В РІЗНИХ ЧАСАХ, У БАГАТЬОХ АГНЦЯХ? Маємо собі усвідомити, що цієї тайни ми ніколи повністю не збагнемо, оскільки те, що тут відбувається, походить від світу Божого і від світу Воскреслого. Тим часом ми не живемо в світі воскреслому, ми живемо по цей бік смерті. Проте ми можемо шукати наближення тайни. Спадає вона на гадку, коли усвідомлюємо, що слово «тіло» («це моє тіло») у мові Святого Письма не означає просто тіла в протилежності, приміром, до духа; тіло в мові Біблії означає радше всю особу, в якій тіло та дух являються нероздільною єдністю. «Це є Тіло моє» означає відтак: оце є вся перебуваюча в тілі моя особа. А яка саме це особа – стає зрозумілим з наступних слів: «яке за вас буде видане». Ось, що це означає: Особа ця є буттям для інших. У найтаємнішій своїй суті Особа ця є ангажуванням себе. Відтак, через те, що ідеться про Особу, яка в своїй суті є самовідкриванням, самодаванням, вона може бути роздільною. Те, що в даній ситуації стає нашим уділом, це не частинка тіла, не якась там річ, але Воскресіння, це Особа, яка ангажується для нас в своїй любові, яка пройшла крізь Хрест.

Все це означає, що взаємозв'язок, двостороння комунікація, це завжди процес індивідуальний. Тому Служба Божа перед Святим Причастям переходить від літургійного «ми» до «я». Святе Причастя – це індивідуальне приєднання до Христа, це моя особиста молитва, яка вимагає хвилинок медитації. Можливо, останніми роками ми про це призабули. Ми заново відкрили для себе спільноту, Службу Божу як урочистий обряд спільноти, і це важливо. Проте нам треба обов'язково заново засвоїти тихе «сам на сам» з Господом.

**Кардинал Йосиф Рацінґер,
з книги «Eucharistie, Mitte der Kirche»**

ХР

УКРАЇНСЬКЕ ЛІНИВСТВО

Незважаючи на непевну політичну ситуацію, на майже військовий стан, на якусь нерішучість у всіх трьох гілках влади, існує загальне переконання, що треба зайнятися розбудовою держави, нормальної з усіх точок зору. Багато говориться, що Україна – це велика країна із значним потенціалом, який після потрясінь на зламі 2013–2014 років визволився з пут крайнього матеріалізму і чекає на своє використання для загального блага народу. Попри те, пригадуються мені слова патріарха Йосифа Сліпого, які чув особисто: «Кожний другий українець – геній, а всі ліниві».

Якщо процитовану фразу такої авторитетної людини зрозуміти дослівно, то надії на краще майбутнє в нас нема. Однак не все так трагічно, якщо зважати ще й на те, що патріарх Сліпий особисто був запереченням своїх слів. Спробую це пояснити.

Автор цих рядків довгі роки жив поза межами України, де мав нагоду приглядатися до співвітчизників на різних поселеннях і чути, що чужинці говорять про українців. Поселенці

матір'ю займається українка, така відповідальна, чесна та працююча жінка».

Як бачимо, у різних частинах світу наших співвітчизників вважають серйозними, сумлінними та відповідальними працівниками. То чи можна казати, що всі українці ліниві? Однак треба звернути увагу на один нюанс. Українських працівників у різних сферах шанують і люблять ті, хто наймає їх на роботу. Натомість у загаданих країнах у процентному відношенні мало українців,

тріарх Йосиф Сліпий? Відповідь дуже проста: у тому, що лише невеличка частина українців використовує свої природні таланти. За статистикою Нью-Йорка, тільки чотири зі ста українців вступають до вищих навчальних закладів, коли серед інших національностей це зазвичай десяткове число, яке іноді сягає 80 відсотків.

Повторюся: українці не використовують талантів, якими Господь їх обдарував, і обставин, що в них вони могли б досягати висот. У цьому

„Лише невеличка частина українців використовує свої природні таланти“

з України розбудували сільське господарство Канади та Аргентини. У США заводи очолюють українських робітників. В Італії місцеві родини довіряють українським жінкам опіку над людьми похилого віку та наймолодшими членами своїх родин. Пригадую також слова кардинала Жозе Полікарпо, колишнього патріарха Католицької Церкви в Португалії: «Тішуся, що моєю старенькою

які самостійно «пробиваються» на керівні посади і здобувають загальне, міжнародне визнання у своєму фаху.

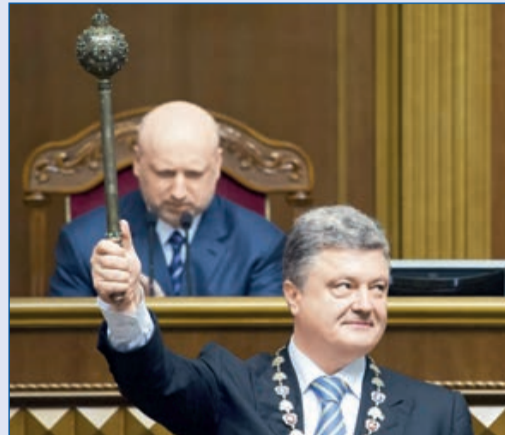
Вивчаючи історію України, все ж натрапляємо на осіб (і їх є доволі), яких можна називати світочами у сфері науки, політики, культури (у різних її ділянках), економіки, сільського господарства тощо. То знову питаємо: у чому полягає лінивість українського народу, про яке говорить па-

полягає «лінивість» українців. Якщо хочемо, щоб Україна була справді великою країною і наше суспільство належно розвивалося, треба закотити рукава і не тільки працювати, а й розвивати Богом дані таланти. Це слово звертаю передусім до наших молодих громадян, на яких покладаємо великі надії.

**Любомир Гузар,
архієпископ-емерит.
Подано за «Українською
Правдою»**

КОРОТКО

КУДИ ХОЧЕ РУХАТИСЯ ПРЕЗИДЕНТ ПОРОШЕНКО?

7 червня 2014 р. Петро Порошенко склав присягу на вірність українському народу і став п'ятим з черги президентом новітньої України. Відчувалося (з його слів), що державу очолив українець і він розуміє суть слів: «Україна – це Європа».

Основні тези виступу:
1. Ми – народ, що був одірваний від Європи – повертаємося

до неї. Це була мрія багатьох поколінь українців.

2. Росія окупувала Крим, який був, є і буде українським. В Нормандії я саме так і сказав Путіну: Крим є українським. І крапка. Ні з ким не може бути компромісу в питаннях Криму, європейського вибору і державного устрою.
3. Досі багато хто думав, начебто Незалежність дісталася нам без жодних зусиль. Це неправда! За нашу самостійність боролися цілі покоління українських патріотів. За неї полягли Герої Небесної Сотні. За неї гинуть українські воїни та мирні громадяни.
4. Мир, якого ми сподіваємося досягти найближчим часом, не буде тривалим, якщо ми належним чином не зміцимо нашу безпеку. Ми повинні тримати порох сухим.
5. Україна була, є й буде унітарною державою. Марення про федерацію не має ґрунту в Україні.
6. Жити вільно – означає вільно користуватися рідною мовою. Керуватимуся статтею 10 Конституції. Вона визначає українську мову як єдину державну.
7. Україна має все необхідне, щоб забезпечити людям європейський добробут.
8. Треба знищити корупцію. Нам потрібен загальнонаціональний антикорупційний пакт між владою та народом. Суть його проста: чиновники не беруть, а люди – не дають.
9. Для реалізації наших амбітних планів нам потрібна консолідація всіх патріотичних сил. Маємо постійно тримати в пам'яті суворі уроки визвольних змагань 1917–1918 рр. Тоді наші політики не змогли об'єднатися. Володимир Винниченко боровся проти Михайла Грушевського, Симон Петлюра проти Павла Скоропадського. А Нестор Махно – проти всіх. Постійні чвари між видатними українцями призвели до втрати державності.
10. Нехай нас благословить Господь! Слава Україні!

К

ДЖЕМІЛЄВ ПОБОЮЄТЬСЯ РОЗПАДУ РОСІЇ

Санкції Заходу вже дають про себе знати, і вельми можливим є бунт в оточенні Владіміра Путіна, який дозволить повернути Крим Україні. Таку думку висловив лідер кримських татар Мустафа Джемілев в інтерв'ю каналу «Белсат». Навряд однак, щоб могло таке статися за його президентства. «Той, хто санкціонував цю окупацію, він не відступить. Тому багато хто пов'яже надію на її кінець зі зміною влади в Кремлі. Ми ж знаємо, що не все гаразд в оточенні Путіна. Швидше за все, бунт станеться всередині. Чим більше буде санкцій, тим швидше ця розв'язка настане», – додав Джемілев. При цьому він заявив, що «якщо відверто, то ми побоюємося розпаду Росії. Тому що це, все-таки, ядерна країна. Що може відбутися в цій країні, це теж викликає побоювання». (Українська Правда)

К

ПАТРІАРХ КІРІЛЛ ОБРАЗИВСЯ НА КАТОЛИЦЬКУ ЦЕРКВУ

Виступаючи 28 травня у Москві патріарх московський Кірілл згадав про очікування російської Церкви (РПЦ) від нового Папи Римського. За словами Кірілла, Ватикан і РПЦ зійшлися у питаннях відстоювання традиційних моральних цінностей, а також захисту християн у країнах, де їх права зневажаються. Проте йому не сподобалося, що під час Майдану та нападу Росії на Україну, українців підтримали католицькі єпископати, зокрема польський, німецький та США. Традиційно Кірілл висловив своє незадоволення УГКЦ. «Ми не змінюємо свого ставлення і свого оптимізму у зв'язку з можливим позитивним розвитком відносин з Римо-Католицькою Церквою, проте в останні місяці у зв'язку зі складною політичною ситуацією на Україні на ці відносини впала тінь. Українська Греко-Католицька Церква, підпорядкована Святому Престолу, займається прямою політичною діяльністю, на жаль, використовуючи різкі русофобські гасла і заяви, а також супроводжує свої публічні декларації прямими випадками проти РПЦ.» Нагадаємо, в РПЦ не раз заявляли, що греко-католики їм заважають у діалозі з Ватиканом. (CREDO)

УКРАЇНА хроніка протистояння РОСІЯ

У ЦІЙ ЖОРСТОКОСТІ Є ПОЛІТИЧНИЙ ГЛУЗД

Вини шукали в признаннях, і певним засобом до цього вважалося тоді загально хвалене «таїнство»: тортури, котрих догма і досі відома зі своєї російської приповідки «кнут не ангел, душі не вийме, а правду скаже». І проводили їх з усією акуратністю, по засадам соборного уложенія, тобто ступнево і за порядком: батогами, кнутом і шиною, це є розпаленим залізом, водячи його потихеньки і помаленьки по людських тілах, що від того кипіли, шкварились і надувались. Хто пройшов одну пробу, йшов на другу... і т.д. Згинуло таким чином людей, що не могли видержати цих тортурних проб, приблизно дев'ятсот. Число це може й перебільшене, але, судячи по кладовищу, відлученому від християнського і відомого під назвою «Гетьманців», треба гадати, що заклопанно їх тут навіть дуже багато».

Михайло Грушевський не збагнув політичного глузду в жорстокості Петра I. Але глузд таки є. Один з героїв російського імперіалізму в середній Азії, царський генерал Михайло Скобелев, писав: «Я визнаю це як засаду: тривкість миру в Азії залежить безпосередньо від різанини, якої ви завдали ворогові. Що важче ви його вдарили, то довше після того він сидітиме тихо. Отож моя система така: бити сильно й продовжувати биття аж опір припинився цілковито; а тоді різко зупинити різанину і бути м'яким та людяним супроти поваленого ворога». Це останнє – тільки порожня фраза, що повинна втишити обурення того, хто прочитав попередні стрічки генерала. Бо, раз пущена в рух машина-м'ясорубка, не дає себе так легко зупинити, як це виглядало б із заяви Скобелева. Зрештою, в історії ми не знайшли тієї людяності «супроти поваленого ворога».

По свіжій пам'яті автор «Історії Русів» писав: «Премногих старших і значних козаків, котрі були запідозрені в прихильності до Мазепи, тому що не прибули на військову раду для вибору нового гетьмана, вишукували по домах і віддавали на різні езекуції в містечку Лебедині біля Охтирки. Ці езекуції були звичайно Меншиковського ремесла: колесувати, четвертувати і на паль вбивати, а вже що найлегше за іграшку вважали – вішати і голови рубати.

У казематі петропавлівської фортеці гетьман Павло Полуботок помер 29 грудня 1724 року. А через місяць пішов з життя і той, що «розпинав Україну» – російський цар Пйотр I. Робота Івана Нікітіна.

ЩО ТРИВОЖИТЬ ЇХ НАЙБІЛЬШЕ

Після винищення Мазепинських самостійників навколо Павла Полуботка згуртувалася громада українських державників, які хотіли рятувати рештки державної автономії. Полуботок почав заводити справедливість у соціальні стосунки, правопорядок і законність в адміністрації, загрожував суворими карами козацькій аристократії за надужиття влади й утиски посполитих. Це все затривожило царя, бо внутрішній порядок і соціальний мир в Україні позбавляв Малоросійську Колегію можливості втручатися в українські справи і колотити зі середини. Петро I наказав заарештувати Полуботка. Гетьман і його канцлер померли в тюрмі. Решту визволила смерть Петра, але їх інтернували в Петербурзі. Це був за Петра другий погром української керівної верстви.

На жаль, досі нема окремої історії про те, як російський імперіалізм нищив щоразу нову провідну верхівку українську, як тільки вона створилася і почала діяти. П'ятдесят років пізніше, на свій лад рафіновано, в рукавичках, Катерина II ліквідувала гетьманську еліту України: перетворила недобиті рештки козацької старшини в російське дворянство. Створився новий мозок нації навколо Кирило-Мефодіївського братства – його розгромили. Потім прийшли валуєвський циркуляр і Емський Указ та ліквідація нового проводу, що сформувався навколо київської філії «Російського географічного товариства». За радянської доби періодично, що 10–20 років, винищують політичний мозок нації та її культурні кадри.

Михайло Демкович-Добрянський

УКРАЇНА: ПОЧАТОК СХОДЖЕННЯ ВГОРУ

Сталося. Україна як держава утвердила себе, знявши сумнів у своїй перспективності. Путін опинився у глибокій дірявій «кальоші»: часто програючи у лобових сутичках з безжальними його найманцями, українці виграли свій найважливіший бій. Бо всьому світові зрозуміло: утвердження України як успішної демократичної держави озивається путінському режимові похоронним дзвоном. А українці, яким упродовж шістьох місяців довелося пережити величезний психологічний стрес, нарешті отримали good news і якусь надію.

Утім, є радість, але немає ейфорії: дії новообраного Президента народ оцінюватиме прискіпливо від першого ж його кроку. Здається, ми подорослішали, зрозумівши, що демократія – це коли неідеальні люди вибирають неідеального президента, коригуючи неминучі втрати суспільним тиском і належними державно-політичними механізмами. Люди інтуїтивно відчували, що саме Петро Порошенко є тією людиною, яка опинилася в належний час у належному місці. Дай, Боже, йому стати великим

Президентом й успішно пройти з Україною кризу голкове вушко реформ. Проте пам'ятаймо, що навіть зорі неминуче міняють своє розміщення на небі. Розчарування в обраному кандидатурі є нормою демократії. Але, навіть розчаровуючись, ми маємо боротися за свого обранця, підставляючи йому плече і вчасно коригуючи його дії, тим самим оберігаючи суспільство від руйнівної зневіри.

Схиляю голову перед урядом Арсенія Яценюка: адмінресурс задіяний не був, вибори були чесними й демократичними. Ми ще раз переконалися: якщо народ не гвалтують, він виявляє свою глибинну демократичність і європейськість. Це для нього природно.

Перелік реформ, що їх слід провести якнайшвидше, є майже невичерпним: Україна потребує комплексного преображення. Проте є одна справа, яка потребуватиме невідкладного втручання, оскільки без її вирішення корозія роз'їдатиме усі без винятку наші суспільні проекти. Йдеться, звичайно, про по-

04.05.2014. Обраний президент України Петро Порошенко зустрівся у Варшаві з Бараком Обамою. Цей, зокрема, сказав: «Дні імперії закінчилися. Більші нації не можуть притискати менші. Ми не приймемо окупацію Росією Криму. Наші вільні нації єдині в тому, що подальші провокації з боку Росії лише означатимуть її подальшу ізоляцію». С-на з Фейсбука П. Порошенка.

долання корупції. Ця справа вимагатиме великої одностайності та солідарності українців. За неї має взятися не лише новообраний Президент, а й уряд, парламент, суд, бізнес, Церква, ЗМІ, громадянське суспільство загалом. Ми не сміємо залишити корупції жодного рятівного притулку, ми маємо піти на неї атакою з усіх боків.

Не очікуймо, що з корупцією справиться один Президент. Не заспокоюймо себе ілюзією, що чийсь маленький гріх не має впливу на загальну ситуацію у багатомільйонній Україні. Завдання засобів масової інформації показати, який феноменальний ефект можуть дати зусилля навіть однієї людини. Подолаємо цю ракову пухлину – живильна

сила розліється по всьому суспільному організму.

В цей недільний вечір (після президентських виборів – Ред.) наша відчайдушна віра в Україну перестала бути утопією, перетворившись у практичну програму. Хай благословить Бог кожного, хто її втілюватиме в життя!

Мирослав Маринович,
26 травня 2014 року, «День»

ПОДІЛЕНА СВЯТА ЗЕМЛЯ

З 24 по 26 травня папа Франциск перебував на Святій Землі.

С-на: Mheisen Amareen, Reuters.

Свята Земля поділена між Ізраїлем та Палестиною високою бетонною стіною. У деяких місцях вона сягає восьми метрів заввишки, згори – колючий дріт. Довжина стіни офіційно становить 850 кілометрів. Аби перейти на інший бік, потрібно мати спеціальну перепустку. За муром з палестинського боку опинилися такі важливі для християн міста, як Вифлеєм, Віфанія, Єрихон. З іншого боку – палестинцям тепер важко потрапити до Єрусалиму, міста священного для християн і мусульман. Є люди, які живуть у Вифлеємі, а в Єрусалимі не були понад 10 років, хоча їхати з одного міста до іншого – хвилин 15. (CREDO)

ПРЕС-КОНФЕРЕНЦІЯ ПАПИ ФРАНЦИСКА

(ВЛАШТОВАНА НА БОРТУ ЛІТАКА, ЯКИМ ВІН ПОВЕРТАВСЯ ЗІ СВЯТОЇ ЗЕМЛІ ДО РИМУ)

ПРО ЗУСТРІЧ ІЗ ВАРФОЛОМЕЄМ

Папа визнав, що розмови з православним Патріархом Константинополя стосувалися єдності, «якої досягають у дорозі». «Ми не можемо об'єднатися на теологічному конгресі», – вказав Франциск. Патріарх Варфоломей підтвердив, що його попередник, патріарх Афінагор, колись сказав до папи Павла VI: «Зберімо всіх теологів на острові, а самі підємо разом уперед». На переконання Папи, католики і православні мають взаємно допомагати одні одним, наприклад, надаючи доступ до храмів. Так діється у Римі, наприклад, де православні користуються католицькими храмами.

Говорилося також про планований на 2016 рік Всеправославний Собор, і про те, щоби «зробити щось із датою Великодня», який Церкви двох обрядів відзначають у різний час. Отож доходить до діалогів на кшталт: «Скажи, коли воскресє твій Христос? Мій на тому тижні. А мій, навпаки, ще тиждень тому воскрес», – пожартував Папа.

НУЛЬОВА ТОЛЕРАНТНІСТЬ

Папа повідомив, що нині провадяться розслідування у справах трьох єпископів, яких звинувачено у педофільї. Один уже дістав вирок, але ще обговорюється розмір покарання, якого він зазнає. Папа підкреслив, що в темі стосовно малолітніх «не буде привілейованих», і щодо всіх без винятку буде застосовано принцип

нульової толерантності. «Священик, який допускає зловживання, зраджує Тіло Господнє [Церкву]. Священик має провадити хлопця чи дівчину до святості. Дитина має довіряти йому. А замість провадити до святості, він її використовує. Це дуже серйозно. Це як відправити чорну месу! Замість провадити до святості, провадять до проблеми, яка триватиме ціле життя.»

ЦЕЛІБАТ – НЕ ДОГМА

На запитання про справу целібату священиків Святіший Отець вказав, що целібат не становить догми віри, він є правилом життя. Папа додав, що високо шанує целібат і вважає його «даром для Церкви». Однак оскільки це не догма віри, то «двері завжди відчинені». При цьому він нагадав, що у Католицькій Церкві також є одружені священики – у східних обрядах.

ВІДСТАВКА ПАПИ?

Журналісти запитували Франциска про можливість його власної відставки. «Я зроблю те, що Господь мені скаже зробити, – відповів Святіший Отець, додаючи, що потрібно шукати волі Божої в молитві. Бенедикт XVI уже не мав сил і чесно, як людина віри та смирення, прийняв таке рішення. Шістдесят років тому не було і єпископів-емеритів [на пенсії]. Що буде з папами-емеритами? Ми повинні дивитися на Бенедикта XVI як на інституцію: він відчинив двері для вислужених пап. Двері

відчинені, але тільки Бог відає, чи будуть інші, чи ні».

ПРО КУЛЬТУРУ ВІДКИНЕННЯ

«Ми перебуваємо у всесвітній економічній системі, в центрі якої стоять гроші, а не людська особистість. Аби втриматися, ця система відкидає. Відкидає дітей: показник народжуваності невисокий, в Італії менше двох дітей на одну подружню пару, в Іспанії ще менше. Відкидає людей старих, також і через приховану евтаназію, коли ліки дають тільки до певного моменту. Відкидає і молодь», – сказав Папа, нагадуючи, що в Італії безробіття серед цієї групи сягає 40%, в Іспанії 50%, а в Андалусії зокрема – 60%. Отже, ми маємо ціле покоління людей, які не навчаються і не працюють.

«Ця культура відкинення становить серйозну справу. Не тільки в Європі, але у Європі вона дуже сильно відчутна. Це нелюдська економічна система. Ця економічна система убиває.»

БЕАТИФІКАЦІЯ ПІЯ XII

Брак чуда за заступництвом Пія XII затримує його беатифікацію, сказав Папа. Справа, отже, відкрита. Святіший Отець зазначив, що попросив про інформацію в цій справі й довідався, що «ще не сталося жодного чуда» за заступництвом його попередника.

ДОПОМОГА ПЕРЕСЛІДУВАНИМ ХРИСТІЯНАМ

Проблема браку релігійної

свободи стосується не тільки певних азійських країн, але й інших, сказав Святіший Отець. Він нагадав, що в деяких країнах влада здійснює жорсткий контроль над релігійним життям, а в інших провадяться заходи, які виливаються в справжні переслідування. «Сьогодні теж є християнські мученики, католики й не католики», – підкреслив Франциск. Він вказав, що в деяких місцях не можна носити хрестів, мати Біблію або навчати дітей катехизису. «Я вважаю, що сьогодні більше мучеників, ніж при початках Церкви», – наголосив Папа.

Святіший Отець зазначив, що у розв'язуванні багатьох проблем обов'язковою є розсудливість. Він підкреслив значення молитви за переслідувані Церкви. Додав, що Апостольська Столиця вживає дуже обережних кроків, аби допомогти християнам у таких країнах, але це нелегко. Папа навіть приклад країни, де не можна молитися разом. Тамтешні християни прагнуть мати Євхаристію. Вони роблять це так, що один чоловік, який працює як звичайний робітник, але насправді він священик, разом з іншими сідає до столу: вдають, ніби п'ють чай, але насправді там відбувається євхаристійна відправа. Якщо приходить поліція, літургійні книги ховають, і виглядає так, ніби люди просто зібралися на чай.

СИНОД НЕ ТІЛЬКИ ПРО РОЗЛУЧЕНИХ

Папа застеріг від обмеження тематики жовтневого згромадження Синоду Єпископів виключно до питання розлучених, які живуть у нових зв'язках. Він нагадав, що Синод буде присвячений сім'ї, її нинішньому становищу, проблемам, багатству. Папа не приховував свого несхвалення зведенням Синоду виключно до цієї проблеми, до трактування цих справ казуїстично: можна вділяти Причастя чи ні. Він зазначив: у Церкві існує глибоке усвідомлення того, що криза сім'ї має глобальний вимір, що молоді люди не бажають укладати Таїнство Подружжя, мешкають разом без шлюбу. Він вказав на складність проблематики душпастирства сімей та обов'язковість дослідження кожного випадку індивідуально. Папа також нагадав, що його попередник, Бенедикт XVI тричі закликав переглянути процедури ствердження недійсності подружжя, в тому числі й аналізу віри, з якою конкретна особа приступає до Таїнства Подружжя. Крім того, папа Бенедикт вимагав уточнення, що розлучені люди не вилучені з Церкви (не під анафемою), хоча до них не раз так ставляться. Папа Франциск визнав, що рішення обрати сім'ю як тему для роботи Синоду було сильним духовним переживанням, оскільки потроху перестали говорити про сім'ю.

«Католицький Оглядач»

▼ ЗРОСТАЄ НАПРУГА СЕРЕД ПРАВОСЛАВНИХ

▼ **Продовження. Початок на 1 стор.**

2. Блаженніший митрополит Володимир завжди наголошував, що рана церковного розділення може бути улікована виключно шляхом діалогу любові, що виключає будь які прояви насильства та примусу. Таким чином, особи,

які вчинили напад на храм УПЦ КП, свідомо зневажили позицію Предстоятеля УПЦ (МП) та порушили його волю;

3. Розглянувши дії нападників у контексті актуальної конфесійної ситуації, маємо зазначити, що вони мають усі характерні риси по-

літичної провокації, метою якої є порушення крихкого міжконфесійного миру в нашій країні;

4. Звертаючись до наших братів у Христі, з якими ми сьогодні не маємо молитовного та єхаристійного спілкування, я щиро прошу вибачення за вчи-

нений особами, що вважають себе представниками Московського Патріархату, злочин та прощу їх виявити мудрість, утримавшись від взаємних насильницьких дій стосовно УПЦ (МП).

Україна прагне суспільної і церковної єдності, про яку щодня підносить

свої молитви до Господа предстоятель нашої Церкви блаженніший митрополит Володимир. Не дозволимо ж зовнішнім політичним силам спровокувати в нашій країні нову хвилю насильства. Захистимо міжконфесійний мир в Україні. Боже Великий, Єдиний, нам Україну храни!».

Для ХГ підготував Андрій Фещин. Використано повідомлення РІСУ

УПЦ МП ВІДОКРЕМИТЬСЯ ВІД РОСІЇ

(РОЗМОВА З НІКАЛАЄМ МІТРОХІНИМ, СПІВРОБІТНИКОМ ЦЕНТРУ ВИВЧЕННЯ СХІДНОЇ ЄВРОПИ ПРИ БРЕМЕНЬСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ)

який поки що не набув організаційних форм.

► Відрив від українських віруючих та ієрархів у Патріарха загострився ж через Майдан?

Н. Мітрохін: Своїм мовчанням з приводу кризи, а також досить відкритою підтримкою, яку прихильники промосковської лінії всередині УПЦ надавали спочатку Януковичу, потім сепаратистам в Донбасі, – так. Дуже довго від Росії, від Москви чекали якихось слів на підтримку демократичних процесів, в які була втягнута значна частина українських віруючих. Але нічого не дочекалися і розчарувалися. Інше питання, що зараз складно оцінити вже всередині Церкви, які групи очікували таких дій. Зрозуміло, що церковна інтелігенція цього чекала. Чекали, ймовірно, прості віруючі і священники центрального управління. Але наскільки, наприклад, монахи очікували цього, незрозуміло.

► Наскільки впливові люди в УПЦ виступили на боці Януковича, а потім – сепаратистів?

Н. Мітрохін: Дуже впливові. Двох членів Синоду УПЦ: митрополит Одеський Агафангел і митрополит Донецький Іларіон. Агафангел в результаті подій в Одесі змушений був тікати, секретар єпархії теж емігрував до Росії. Глава

місіонерського відділу єпархії теж втік з Одеси, після того, як там розгромили цю проросійську опозицію. Ці ієрархи були прямо залучені в облаштування табору сепаратистів в Одесі. І, відповідно, в Донбасі прихильники концепції архимандрита Зосима Сокура про те, що донбаські православні повинні підкорятися Москві, а не Києву, теж активно залучені в сепаратистську діяльність.

► А у проросійських ієрархів через це були відкриті конфлікти з колегами всередині?

Н. Мітрохін: Там був дуже тривалий конфлікт, пов'язаний зі спробами промосковських архієреїв захопити владу на тлі хвороби, а потім колапсу митрополита Володимира, глави Української Православної Церкви (МП). Навіть внутрішньоцерковними зусиллями їх обложили і фактично перетворили на оплот опозиційної меншості, яка не користується тепер у Києві ніяким впливом. Ще була така помірно промосковська фракція, що підтримувала Януковича. Перш за все це голова Печерської Лаври митрополит Павло, який єдиний з київських ієреїв, по суті, виступив на підтримку Януковича. Але тепер його вплив також мінімізовано.

► Зараз незрозуміло, чи

втратила УПЦ якусь значну кількість парафій в результаті останніх подій? Чи з точки зору структури Церкви все залишилося, як раніше?

Н. Мітрохін: Мабуть, є окремі випадки, але масового переходу немає. Думаю, священники і окремі єпископи очікують, що зміниться принципово у відносінах Української Православної Церкви і московської патріархії. Чекають, поки стане зрозуміла логіка того, що зробить митрополит Володимир і ймовірний новий глава Церкви митрополит Онуфрій. Ситуація, загалом, невизначена. Але тут більш важливе психологічне зрушення. Умовно кажучи, раніше прихильників автономії Церкви і прихильників автокефалії (тобто отримання законної духовної незалежності від Москви) було приблизно навіпіл. Але зараз відбувся явний зсув масових настроїв на користь більшої автономії. Але це поки тільки психологічне зрушення, що не набуло ніяких оформлених організаційних проявів. Дуже багато залежить від зміни влади всередині УПЦ. Є явний прогрес у відносінах: український Синод зайняв чітку проукраїнську позицію, тому масового відпадань не буде.

► Якщо відділення буде від-

буватися, як з формальної точки зору воно може пройти?

Н. Мітрохін: УПЦ скличе який-небудь представницький собор. Будуть незадоволені, відсотків десять парафій, думаю, віддадуть перевагу залишитися під Москвою – в основному саме в східних областях. Далі, в УПЦ звернуться до Москви, подивляться, що Москва скаже. Швидше за все, вона буде сильно проти, не захоче відпускати. Почнеться торг. Якщо українські олігархи перерахують мільярд на рахунки РПЦ, Патріарх відпустить Україну.

► А чи в силах московська патріархія переломити тенденцію до відокремлення УПЦ?

Н. Мітрохін: Ні, це вже абсолютно нереально. Питання може йти про темпи, терміни, обсяги, кількість парафій, які залишаться під Москвою, сумах, які будуть заплачені за відокремлення, і так далі. Умовно кажучи, якби московська патріархія почала робити радикальні жести, від неї українська частина могла відпасти ще в ході конфліктів останніх місяців. А так, мабуть, ця ситуація розтягнеться на найближчі роки. Проте відокремлення УПЦ від Москви – це питання декількох років.

Підготував Ілля Шепелін, подано за «Слоном»

ЗАГИНУВ ГЕНЕРАЛ

29 травня в бою за Україну загинув генерал-майор Сергій Кульчицький. Сталося це під Слов'янськом Донецької області, коли гвинтокрил Мі-8 Національної Гвардії України попав під обстріл бандитів і був підбитий. Загалом загинуло тоді 12 вояків. Вічна їм пам'ять! (Ред.)

ГЕНЕРАЛ КУЛЬЧИЦЬКИЙ. Не весільний, не паркетний, не штабний... Справжній командир. Завжди був поруч зі своїми бійцями: жив у наметі, їв нехитру солдатську їжу, яку, бувало, сам і готував. Строгий, але людяний – кожен міг прийти до нього зі своїми проблемами. З ним було просто...

Чому він був у цьому злочасному гвинтокрилі? Тому що він завжди літав або їздив туди, де стоять його вояки. Він не беріг свої лампаси: на броні БТР, або у відкритому дверному отворі гвинтокрила зі зброєю в руках. Він захищав Україну. І робив це дуже добре. Робив це чесно. Мені пощастило бути знайомим з цією Людиною.

Юрій Касьянов

РОСІЯ РОЗПАДЕТЬСЯ

(РОЗМОВА З УКРАЇНСЬКИМ АНАЛІТИКОМ ВІТАЛІЄМ ПОРТНИКОВИМ)

► Чим обернеться українська криза для самої Росії?

Віталій Портников: Вона розпадеться.

► Але поки рейтинги Путіна говорять про зворотне...

В. Портников: Це не має ніякого значення. Тому що держави розпадаються не в результаті показників рейтингу тих чи інших політиків, а в результаті прийнятих ними рішень, що ведуть до розпаду цих держав. Владімір Путін всі необхідні рішення вже прийняв.

► Виходить, що він прорачувався, сам того не знаючи.

В. Портников: Ні, це історичний процес. Путін, скажімо так, обраний самою історією для того, щоб ліквідувати державу, президентом якої він є. І в цьому сенсі, це не найвдаліший вибір, тому що він не дуже освічена людина. Можливо, якби на чолі Росії перебувала людина з великим інтелектуальним потенціалом, рівнем освіти, розумінням стратегічних наслідків; людина, не настільки жадібна до грошей, не настільки пов'язана з оточенням, яке цікавиться виключно заробітками, то цей процес пройшов би більш гладко. Але, як кажуть, історія ж не вибирає. У цьому сенсі треба просто розуміти одну просту річ: Російська Федерація – це не

зовсім держава, це шматок колишнього Советського Союзу, який на відміну від інших колишніх советських республік, ніколи не мав справжньої державності, ніколи не мав власної комуністичної партії, за винятком останніх двох років існування Союзу, і за великим рахунком, був ядром самої імперії, забезпечував існування навколо цієї імперії захоплених червоною армією територій, як рівноправних суб'єктів, які знаходяться у відносинах з цим ядром. Державність самої Росії після розпаду СРСР не зазнала жодних змін. Вона до сих пір існує, як досить дивний конгломерат, що складається з республік, областей, країв, національних округів, що входять в області та краї, досі не вирішені ні національні, ні релігійні, ні територіальні питання, пов'язані з економічним існуванням регіонів. Все це залишилося советським. І головним для збереження такої території було не створювати прецедентів, які дозволили б домогтися її розпаду. Радники президента Єльцина, коли приймали рішення про незалежність РСФСР і про відмову від моделі Советського Союзу, виходили з того, що в разі, якщо Союз перестане існувати, то російським автономіям нікуди буде виходити. І це було правильне рішення, тому що тоді фактично Татарстан був на порозі виходу зі складу Російської Федерації і Чечня. І потім все існування РФ спиралося на цей советський статус-кво непорушності

кордонів, і жорстокість Росії в чеченській війні, в основному, виправдовувалася необхідністю збереження цього статус-кво, не приймати ніяких законодавчих рішень, які дозволили б змінювати межі Росії. Визнавши незалежність Абхазії і Південної Осетії, і вже, тим більше, здійснивши анексію Криму, Путін порушив цей порядок речей. Тому що, він прекрасно розуміє, якщо Абхазія і Південна Осетія можуть бути не просто бунтівними автономіями Грузії, але вільними країнами, і якщо Крим, звичайна автономія у складі колишньої союзної республіки, може буквально за тиждень змінити юрисдикцію, то нічого не заважає таким же чином проголосити незалежність, змінити юрисдикцію Татарстану, Башкортостану, Туви, Якутії, Бурятії, Кабардино-Балкарії, а далі і російським територіям. Тому що принагідність Криму, його відмінність від Абхазії та Південної Осетії в тому, що територія змінила свою суб'єктність не в силу національного характеру, це вже пряма дорога до уральської республіки, яку насилу вдалося свого часу зупинити в її розвитку президенту Єльцину; сибірської республіки та інших такого роду суб'єктів. В принципі, всі стовпові дороги, необхідні для розвалу Росії, Владімір Путін разом з найближчим оточенням створив, залишилося тільки запустити машини, які по цих дорогах проїдуть.

► Що заважає запустити ці

«машини»? Хто їх повинен запустити?

В. Портников: Їх запустить економічний крах. Росія – це територія, яка цементується виключно спільним прагненням населення споживати енергоресурси. Це станеться при першому ж економічному провалі, який неминучий.

Ми живемо в світі, в якому Путін в принципі не може більше орієнтуватися, як і я. Адже ми з ним майже ровесники. Китайський газовий контракт, який був підписаний напередодні, починає діяти з 2018 року, а сьогодні ще 2014 рік. Коли ми обидва були молоді, історичні процеси, які можна було передбачити, розвивалися приблизно двадцятиріччя. На початку XIX ст. можна було щось передбачити і говорити, мовляв, це відбудеться приблизно за сто років. На початку XX ст. люди вже мислили п'ятдесятирічними категоріями. Наприклад, на початку минулого століття багато експертів передбачали, що в середині століття Європа буде змушена подумати про єдність і мир. Так воно і сталося. Приблизно в 1960-70-х роках минулого століття ми стали мислити вже двадцятирічними категоріями. Десь на початку 1970-их років у багатьох експертів було розуміння, що Советський Союз не проіснує найближчі 20–25 років. Я в 1991 році передбачав, що якщо не будуть проведені серйозні економічні реформи, то постсоветський простір очікує системна криза і розпад держав, які ство-

рені на його просторі. Це виправдалося. Але час значно прискорився. І тепер зрозуміти не саму тенденцію, а темп, може тільки людина, якій від 20 до 30 років. Ми, люди, яким від 45 до 60, позбавлені відчуття часу. Це треба розуміти. Це як набір одним пальцем повідомлення на клавіатурі телефону. Ми набираємо одним пальцем, а люди, які на 25 років молодші, набирають всією п'ятірнею. Це інший фізіологічний навик, якого немає у людей мого покоління і людей покоління Владіміра Путіна. Він мислить категоріями 20–25 років, а мислити треба категоріями чотирьох або п'яти років. Те, що нам здається, відбудеться через 20 років, відбувається набагато швидше.

Подивіться, що було в Україні рік тому, які взагалі проблеми обговорювалися: другий термін Януковича, чи буде він балотуватися на третій термін, чи передасть він владу синові або знайде спадкоємця? Де сьогодні Янукович? Люди, які обговорюють п'ятирічний термін перемоги президентських виборів 2014 року, мені теж смішні, тому що за п'ять років відбудеться така кількість подій, про які вони навіть самі не підозрюють. Теж саме з Росією. Обговорювати китайський контракт, який почне діяти через чотири роки, щонайменше, смішно. Ми через 5 років будемо жити в зовсім іншому світі, в якому Російської Федерації в її нинішньому вигляді не буде.

За матеріалами: voronz.in.ua

СЛОВ'ЯНСЬК. СХІДНА УКРАЇНА.

Багатодітна родина Володимира та Надії Карнаухів. Бережуть життя ховаючись в підвалі. Одна з останніх робіт знаменитого італійського світляра 30-літнього Андреа Роккеллі. Він загинув на околицях охопленого російсько-українською війною Слов'янська. 30 травня його похоронили в рідному місті Павія на півночі Італії.

INTERNATIONAL PRESS
ANDY ROCHELLI
CESURA
ISSUED BY CESURA FOR PRESS, RADIO, TV AND NEWSREEL REPRESENTATIVES
MEMBERSHIP N° 78291
EXPIRY DATE 31/12/2014

ПИШЕ МАРИНА ТОВТ: «У похоронах взяла участь також українська місцева спільнота. Загинув ніби знаково – у день народження свого маленького сина. Щоб дати себе зрозуміти краще певно маю сказати, що проживаю у північній Італії, у невеликому містечку поблизу Мілана, що з фоторепортером Андреа нас познайомив ректор семінарії Павії якийсь на початку лютого. Тоді він відлітав до Києва, щоб бути на Майдані. Ми з чоловіком дивилися на нього з певною заздрістю, бо здавалося він може торкнутися тієї реальності, до якої ми тут долучалися тільки через перегляд новин та молитви. Пізніше я вже бачила його у квітні з фоторепортажем з України. Здався він тоді мені занадто простим, і сьогодні, під час церемонії прощання, я почула слова, які все пояснили: «він не шукав новин, не робив їх, не коментував, він розповідав життя... Енді, ти назавжди зруйнував кордони...». (Текст зі сторінки УГКЦ в Італії)

«МИСТЕЦТВО БЕЗ КОРДОНІВ»: ВИСТАВКА ІВАНА МАРЧУКА В УВУ

«Золота дівчина». Народжений в с. Москалівка на Тернопільщині І. Марчук свій стиль називає «абстрактним сюрреалізмом».

23 травня 2014 року в приміщенні Українського Вільного Університету відбулося відкриття виставки Івана Марчука – видатного українського художника, лауреата Національної Премії України ім. Тараса Шевченка, єдиного українського митця, прийнятого до Золотої Гільдії Римської Академії Сучасного Мистецтва. У 2007 році за рейтингом британської газети «The Daily Telegraph» художник увійшов до числа 100 найвизначніших геніїв сучасності. Іван Марчук створив власний світ художніх образів у високо індивідуальній манері. Його неповторна манера письма, технічна і композиційна довершеність, стилістична різноплановість робіт викликають захоплення.

Розповідаючи про свій життєвий та творчий шлях, Іван Марчук зазначив: «Я працюю 365 днів на рік і без цього не можу. Це присуд долі, вирок та приреченість. Для мене мистецтво – це життя й одкровення. Іншої альтернативи для мене немає».

Прес-служба УВУ

Міністерство Освіти і Науки України,
Прикарпатський Національний Університет ім. Василя Стефаника
Кафедра релігієзнавства, теології і культурології,
Івано-Франківська Архиепархія і Митрополія УГКЦ,
Івано-Франківська Теологічна Академія УГКЦ

за підтримки

Івано-Франківської обласної державної адміністрації, Івано-Франківської обласної ради, Посольства України при Апостольській Столиці, Апостольської Нунціатури в Україні, Львівської архидієцезії РКЦ ініціюють проведення в рамках триваючого наукового проекту «Україна і Ватикан»

VII МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ НА ТЕМУ: «УКРАЇНА І ВАТИКАН: ПРОБЛЕМИ ЕКУМЕНІЗМУ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ В КОНТЕКСТІ ДЕКРЕТУ ПРО ЕКУМЕНІЗМ (21.11.1964 Р.) ІІ ВАТИКАНСЬКОГО СОБОРУ»

в м. Івано-Франківськ 21–22 листопада 2014 р.

В 50-у річницю виходу в світ Декрету Про Екуменізм «Возстановлення одності – «Unitatis redintegratio» (21 листопада 1964 року) ІІ Ватиканського Собору конференція планує дослідити актуальні проблеми між-конфесійних взаємин в Україні, в Європі і в світі у контексті даного Декрету. До участі в конференції будуть залучені провідні фахівці з християнської, католицької, православної та юдейської теології, релігієзнавства, історії, політології, культурології та інші зацікавлені науковці з України, Німеччини, Австрії, Італії, Ватикану, Польщі, Росії, Білорусії.

Протягом останніх шести років кафедрою релігієзнавства, теології і культурології Прикарпатського Національного Університету ім. Василя Стефаника спільно з Івано-Франківською Архиепархією і Теологічною Академією УГКЦ, відділенням релігієзнавства Інституту Філософії ім. Г. Сковороди НАН України і з Апостольською Нунціатурою в Україні було організовано і проведено шість міжнародних наукових конференцій під гаслом «Україна і Ватикан»: «Українсько-ватиканські відносини в контексті суспільних і міжконфесійних проблем» (м. Івано-Франківськ, 28–29 березня 2008 р.), «Україна і Ватикан у розвитку вищої освіти і духовності» (м. Одеса, 31 жовтня 2008 р.), «Україна і Ватикан в контексті культурно-цивілізаційного діалогу: історія і сучасність» (м. Київ, 21–22 квітня 2009 р.), «Взаємовідносини України і Ватикану: історичні та сучасні візії» (м. Рим, Італія 26–28 жовтня 2009 р.), «Україна і Ватикан – проблеми державно-церковних взаємин у контексті об'єднаної Європи» (м. Галич, 26–28 травня 2011 р.); «Україна і Ватикан: до і після ІІ Ватиканського Собору» (м. Житомир, 9–10 листопада 2012 р.)

На розгляд конференції «Україна і Ватикан: проблеми екуменізму в сучасній Україні в контексті Декрету Про Екуменізм (21.11.1964 р.) ІІ Ватиканського Собору» (21–22 листопада 2014 р.) виносяться наступні основні питання:

1. Проблеми діалогу культур і релігій в сучасному цивілізаційному глобалізованому контексті.
2. ІІ Ватиканський Собор і геополітичні та релігійні зміни в Західній та Східній Європі.
3. Особливості міжхристиянських відносин в другій половині ХХ ст. – на початку ХХІ ст. в контексті українсько-ватиканських взаємин.
4. Екуменічні напрацювання ІІ Ватиканського Собору і проблеми їх реалізації в Європі та в Україні.
5. Релігійно-культурні аспекти українсько-ватиканських відносин та роль в них Церков.
6. Поліконфесійність і християнські Церкви в Україні перед викликами постмодерного світу.

Заявку із зазначенням теми доповіді, наукового звання, посади і місця праці просимо надсилати до 10 вересня 2014 року на кафедру релігієзнавства, теології і культурології ПНУ за електронною адресою: kr@pu.if.ua.

Телефони для контактів: (0342) 59–60–66 (кафедра релігієзнавства, теології і культурології ПНУ).

Органітет планує випуск збірника матеріалів до початку роботи конференції. Подача матеріалів до 5 жовтня 2014 року. Робочі мови конференції: українська, англійська, німецька, італійська, російська.

Вимоги до оформлення статей:

- обсяг 5–10 сторінок форматом А-4, 14 кеглем з інтервалом 1,5, шрифтом Times New Roman;
- обов'язкова анотація статті двома мовами (укр. і англ.) з уточненням посади і місця роботи автора;
- посилання в тексті слід супроводжувати цифрами у квадратних дужках, наприклад [3, с.5], а список джерел слід подавати за алфавітом в кінці тексту згідно діючих стандартів ДАК України.

Публікації коштуватимуть авторам з розрахунку 20 грн. за сторінку тексту у вище вказаному форматі.

Органітет забезпечує безкоштовне проживання для учасників конференції в готелях м. Івано-Франківська.

Органітет конференції

Stowarzyszenie Bractwo Młodzieży Greckokatolickiej «SAREPTA»

ul. Zdrojowa 8 33–380 Krynica Zdrój
www.sarepta.pl [facebook.com/bractwosarepta](https://www.facebook.com/bractwosarepta)
tel. 18 471 54 82, 693 30 23 82 bractwo@sarepta.pl
Bractwo Młodzieży Greckokatolickiej «SAREPTA»
www.bractwosarepta.pl [facebook.com/bractwosarepta](https://www.facebook.com/bractwosarepta)

SAREPTA 2014 ОГОЛОШЕННЯ

XXX – ЛІТТЯ САРЕПТИ

2014 року виповнюється 30 років від першої Сарепти, яка відбулася в Новиці. З цієї нагоди планується зустріч колишніх та теперішніх учасників Сарепт, що проходять у Новиці 16–18 липня 2014 р. Завершенням святкувань буде проща на святу гору Явір у Висовій. Програма зустрічі, умови участі та реєстрація на інтернетовій сторінці www.sarepta.pl

ЛІТНІ ТАБОРИ САРЕПТИ 2014

Молодіжне Братство «САРЕПТА» щиро запрошує на літні табори говіння, які відбуватимуться посеред гір Лемківщини, в осередках Сарепти у Новиці та Команчі.

ПРОГРАМА ТАБОРІВ

НОВИЦЯ

I ТАБІР

07.07 – 16.07 – СТУДЕНТИ ТА МОЛОДЬ, ЯКА ПРАЦЮЄ

Ведучий: о. Стефан Батрух

II ТАБІР

21.07 – 01.08 – СЕРЕДНЯ ШКОЛА

Ведучий: о. Іван Піпка, о. Богдан Ситчик

III ТАБІР

04.08 – 15.08 – СЕРЕДНЯ ШКОЛА

Ведучий: о. Григорій Назар, о. Петро Качмар, о. Роман Стороняк

IV ТАБІР

17.08 – 30.08 – САРЕПТА З ІКОНОЮ

Ведучий: о. Іван Піпка, о. Богдан Крик

КОМАНЧА

I ТАБІР

07.07 – 18.07 – ГІМНАЗІЯ

Ведучий: о. Богдан Кішко

II ТАБІР

21.07 – 01.08 – ГІМНАЗІЯ

Ведучий: о. Миколай Костецкий

III ТАБІР

02.08 – 10.08 – ПОДРУЖЖЯ ТА РОДИНИ

Ведучий: о. Ярослав Чухта

РЕЄСТРАЦІЯ Бланк доступний на веб-сторінці www.sarepta.pl

ЦІНА Учасників або їхніх батьків просимо про допомогу Братству «САРЕПТА» пожертвою за можливістю кожного з бажаючих.

ПОДРОБИЦІ Інтернет-сторінка www.sarepta.pl та на Фейсбукці:

www.facebook.com/bractwosarepta

КОНТАКТ bractwo@sarepta.pl, 693 30 23 82

Bractwo Młodzieży Greckokatolickiej «SAREPTA»

www.bractwosarepta.pl [facebook.com/bractwosarepta](https://www.facebook.com/bractwosarepta)